

ÖZLEMLER - LONDRA'DA OKUL TOPLANTISI

Arkada en ortada Büyükelçi Korkmaz Haktanır. Soldan ikinci, eşi Handan Haktanır, İngiliz öğretmenlerimiz, diğer gençlikler, Biz

Değerli Okuyucular,

Gurbette yaşarken özlemlerimiz sadece doğduğumuz şehre, bizi yetiştiren ana-babamıza, kardeşlerimize yönelik değil kuşkusuz. Örneğin, 1970'li yıllarda Amerika'da yaşarken (e-mail lüksümüz ve öğrenci bütçemizle telefon edecek paramız da pek olmadığından) aileme her gün mektup yazarken, özlemlerim dola taşta selam yollardım herkese. Bizim sütçü Ali Efendi, manav Şaban, Kasap Hürrem, Bakkal Hüsamettin dahil, liste uzar giderdi. Ya orta okul ve lise arkadaşları?

Onlardan mektup almak hem burnumun direğini sızlatır hem de posta kutumuzdan çıkan en büyük ödül olurdu. Türkiye'ye geri döndüğümüz yıllar bu özlemlerin acısını iyice çıkarttı. Öyle ki oğlumuz doğduğunda hastahane başucumda ailemin yanı sıra sınıf arkadaşlarım nöbet tutmuştu. Malum okul arkadaşları biraraya gelince nasıl çocuklaşırsız hemen. Bizim de gürültümüze hemşireler dayanamamıştı da kibarca yollamışlardı evlerine sınıf arkadaşlarımı.

Yirmi yıldır ayrı geçti günler sınıf arkadaşlarımdan. Ama burada yaşayan biz Toronto'lu Türkler birbirimizin sınıf arkadaşı olduk işte. Daha doğrusu sıla arkadaşı olduk. Çocuklarımızı birlikte büyüttük burada. Gitsek mi kalsak mı diye yıllar yılı birlikte dertleştik. Sınıf arkadaşlarımızla olduğumuz yıllar malum çocuktuk, gençtik, galesizdik. Burada birlikte saçlarımız ağardı, yüzümüzde çizgiler belirdi. Günü gününe gailelerimizi paylaştık. Dertleştik. Toplaştık. İş çıkardık. Heyecan yaşadık. Keyif aldık. Hayıflandık. Evet, belki aynı sıralarda dirsek çürütmedik. Çok ama çok şey paylaştık hep birlikte.

Okul arkadaşlarına gelince: Üsküdar Amerikan Kız

Lisesi'nden oldukça büyük bir grup oluşturuyoruz Toronto'da. Eski lise günlerini yad etmek hoş oluyor biraraya geldikçe. Listemiz uzun. O açıdan isimlerini sıralayamadığım UAKL'lilerden özür dilerken, Sayın Ulya Erkman ve Fevziye Teyze'nin Üsküdar Amerikan'ın emektarlarından olduğu ve Prof. Aysan Sev'er'in de kendisini keşfettiğimiz en son UAKL'li arkadaşımız olduğunu vurgulamak gerek. Üsküdar Amerikan Lise'li olmanın en büyük gururunu iki yıl önce mezunlar derneğinin Adapazarı'nda depremzede çocuklar için yaptırdığı okulu gezimiz sırasında tatmıştım. Okulumuzun bahçesinde otobüslere doluşup bu okul öncesi yuvadaki çocuklarla elele oyun oynamak bizleri çok duygulandırmıştı. Bir mezunlar derneği olmanın anlamı ve önemi işte o zaman tam bir aşıklık kazanmıştı.

O tür bir heyecanı bir kaç hafta önce İngiltere'de Londra'da yine bir mezunlar toplantısında yaşadım. Bu sefer İstanbul'da orta okulu okuduğum (Beyoğlu'ndaki) İngiliz Kız Orta Okulu (English High School for Girls) da birlikte okuduğumuz bir sınıf arkadaşımın geldi bir mezunlar toplantısı haberi. Sınıf arkadaşım Handan şu anda İngiltere'de görev yapan Sayın Büyük Elçi Korkmaz Haktanır'ın eşi olduğundan böyle bir toplantıyı Londra'daki "residence"lerinde yapmayı uygun görmüştü. Ben Kanada'dan, diğer arkadaşlarımız da İsrail'den, Amerika'dan, Cenevre'den, İstanbul ve Ankara'dan gelerek yirmi kişilik sınıfımızdan, on kişi Londra'da toplanıverdik hemen.

Öğretmenlerimizin hepsi artık İngiltere'de emekli hayatı sürdürdüklerinden onların Londra'ya koşturması daha kolay oldu kuşkusuz. Aramızda 1942 Nişantaşı Erkek High School mezunu ve Türkiye hakkında epey kitap yazan Andrew Mango (en son kitabı Atatürk hakkında) dahil 62 kişilik bir grup eski günlerin özlemini yaşarken Türkiye'yi bu denli çok seven Türk dostu İngiliz öğretmenlerimizle bizi bir araya getiren çok değerli Handan-Korkmaz Haktanır çiftine sonsuz şükran duyguları ile yine dünyanın dört bir yanına dağıldık.

Tıpkı biz High School'da iken hatıra defterime Ezher'in bana yazdığı gibi: "Sen bu defterin sararmış yapraklarını açtığında biz dünyanın dört bir yanına dağılmış olacağız. Evet, hayat böyle! Özlemlerle dolu! 30 küsur yıldır görmediğim sınıf arkadaşlarım ve öğretmenlerime bir an için kavuşmak gerçekten çok hoş bir duygu idi. Ayrılık ise zor! Ama mutlu idim, buradaki sıla arkadaşlarıma dönüyorum diye Londra'dan.

Esin Akalın, London-UK